

Παύλος Αντωνόπουλος*

Οι ραγδαίες εξελίξεις των τελευταίων χρόνων, με κύριο χαρακτηριστικό την κατά μέτωπο επίθεση του Κεφάλαιου στα εργασιακά, οικονομικά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα του εργαζόμενου λαού, βρήκαν την εργατική τάξη και τους μισθωτούς ανέτοιμους να αντισταθούν και να εμποδίσουν την εφαρμογή αυτών των πολιτικών. Παρά τις ηρωικές αντιστάσεις των εργαζομένων που εκδηλώθηκαν με μαζικούς αγώνες και συγκρούσεις, οι Κυβερνήσεις με κύριο όπλο τις δυνάμεις καταστολής και με την ανοιχτή στήριξη όλων των Μέσων προπαγάνδας αλλά και με την ουσιαστική αδράνεια των Κοινοβουλευτικών κομμάτων της Αριστεράς, ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, κατάφεραν μέχρι τώρα να συνεχίζουν την αντιλαϊκή πολιτική τους, με μεγάλες όμως απώλειες.

Το για χρόνια εδραιωμένο δικομματικό σύστημα κατέρρευσε έχοντας συρρικνωθεί η επιρροή των Κυβερνητικών κομμάτων από το 85 και πάνω % στο 28 %. Οι εικονικές διαφορές πολιτικής μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ΝΔ που για χρόνια συντηρούσαν το σύστημα εναλλαγής στην Κυβέρνηση έχουν πάει στην άκρη και τα δυο κόμματα κυβερνούν πλέον όντας απόλυτα μειοψηφικά στη συνείδηση του λαού, καταγραμμένο και με την ψήφο του.

Κι όμως η κοινοβουλευτική αριστερά, καταγράφοντας ένα ποσοστό **πάνω από 33 %** για πρώτη φορά στη νεότερη ιστορία του τόπου μας, “κοιμάται” τον ύπνο του δικαίου. Τις λαϊκές αντιδράσεις τις περιορίζουν είτε σε ανά τρίμηνο κομματικές συγκεντρώσεις τύπου ΚΚΕ, είτε σε ανταλλακτικά παζάρια τύπου ΣΥΡΙΖΑ. Με αυτή την πολιτική όμως από τη μια κρατούν το λαϊκό κίνημα σε καταστολή, ιδιαίτερα τα τελευταία τρία χρόνια κι από την άλλη αφήνουν μεγάλα περιθώρια για πολιτική δράση των ακροδεξιών φασιστικών κομμάτων αλλά και των κάθε λογής αστικών εμφυτευμάτων τύπου Γέφυρας, Ποτάμι κλπ για τη συγκράτηση στο αστικό μπλοκ των εργαζομένων και τον αποπροσανατολισμό τους.

Ένας από τους πιο βασικούς παράγοντες που βοηθούν στην αδρανοποίηση και αφοπλισμό των λαϊκών αντιδράσεων είναι η εμμονή του ΣΥΡΙΖΑ στο ζήτημα της **Ευρωπαϊκής Ένωσης**.

Έχοντας μια φιλοευρωπαϊκή παρακαταθήκη σημαντικού τμήματος της ηγετικής του ομάδας εδώ και δεκαετίες από την εποχή του ευρωκομμουνισμού αλλά και έχοντας αφομοιώσει σε αυτή την πολιτική ικανό αριθμό πρώην κομμουνιστών που έχουν ενταχθεί στις γραμμές του τα τελευταία χρόνια μέσα από τις Οβιδιακές μεταμορφώσεις του ΚΚΕσσ. σε ΕΑΡ, στη συνέχεια Συνασπισμού και νυν ΣΥΡΙΖΑ, είναι εγκλωβισμένοι σε μια πολιτική που τους τοποθετεί στο ρόλο του διαχειριστή του συστήματος, σε μια εποχή που έχει καταρρεύσει πλέον ο μύθος της Ενωμένης Ευρώπης (των λαών sic!). Αυτό δημιουργεί ταλαντεύσεις στους εργαζόμενους που με ραγδαίο ρυθμό αποστοιχίζονται από τα Κυβερνητικά κόμματα και δικαιολογεί την πολιτική τους ως μοναδική λύση, επώδυνη αλλά μονοσήμαντη. Οι μόνες διαφορές θα κριθούν στα σημεία. Ο φίλο ΕΕ και φιλοΝατοϊκός προσανατολισμός δεν αμφισβητείται. Το καπιταλιστικό σύστημα δεν αμφισβητείται.

Στο συνδικαλισμό τα πράγματα είναι εξίσου δύσκολα. Για περισσότερα από 30 χρόνια έχοντας χάσει τον ταξικό προσανατολισμό του, το συνδικαλιστικό κίνημα είχε μετατραπεί σε κλαδικό συντεχνιακό κίνημα, πυλώνας του αστικού συστήματος και συνδιαμορφωτής των ταξικών επιλογών του. Γιαυτό και οι Κυβερνητικές εργοδοτικές δυνάμεις κυριαρχούσαν, όντας πραγματικά πιο αποτελεσματικοί διαπραγματευτές με τους κομματικούς και Κυβερνητικούς προϊστάμενους τους.

Ειδικά στο Δημόσιο στα πλαίσια του πελατειακού και κομματικού κράτους αυτός ο συνδικαλισμός κυριαρχούσε και αλλοίωνε τις συνειδήσεις μεγάλων τμημάτων των εργαζομένων στο όνομα της ικανοποίησης μικροσυμφερόντων και ευνοϊκών ρυθμίσεων. Δυστυχώς η Αριστερά δεν είχε καταφέρει να αντισταθεί σε αυτό και ένα τμήμα της, ιδιαίτερα του λεγόμενου ανανεωτικού χώρου είχε εμπλακεί σε μεγάλο βαθμό στα γρανάζια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Η αδυναμία αυτού του συνδικαλιστικού κινήματος να αντιμετωπίσει την πρόκληση μετά το 2009 είναι εμφανής. Με ηγεσίες που ελέγχονταν κατά απόλυτη πλειοψηφία από τους Κυβερνητικούς συνδικαλιστές, τα συνδικάτα έδωσαν τη μάχη μέχρι σήμερα με τη λογική της διαμαρτυρίας και σε ένα βαθμό της καταγγελίας των Κυβερνητικών μέτρων χωρίς να αμφισβητούν στο σύνολο την πολιτική των Κυβερνήσεων, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών. Γιαυτό και έκαναν ότι μπορούσαν στην κατεύθυνση του να μη συγκρουστούν τα συνδικάτα με αυτές τις πολιτικές. Γιατί τότε θα έπρεπε να συγκρουστούν με τον εαυτό τους! Με τις αντιλήψεις τους. Με την πολιτική τους.

Δυστυχώς σε αυτή την τακτική του Κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού έβαλαν πλάτη, η κάθε μία για τους λόγους τους, οι παρατάξεις του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ στην ΑΔΕΔΥ και στις Ομοσπονδίες.

Το κύριο σημείο της στρατηγικής τους που τις οδηγεί σε αυτή την πορεία είναι ότι αποφεύγουν τη ρήξη και τη σύγκρουση με το κεφάλαιο, όπως αυτό εκφράζεται μέσα από την Κυβέρνηση, την Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΔΝΤ αλλά και τους ντόπιους μηχανισμούς του.

Το μεν ΠΑΜΕ γιατί αποδεδειγμένα δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη στους εργαζόμενους και στη δυνατότητα τους να παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο στο λαϊκό κίνημα και στην επανάσταση που είναι όσο ποτέ αναγκαία αλλά και επίκαιρη, **το δε ΜΕΤΑ** γιατί είναι εγκλωβισμένο στις πολιτικές του κομματικού του φορέα που μοναδική διέξοδο βρίσκουν στην Κοινοβουλευτική λύση, παρότι κι οι ίδιοι εκτιμούν ότι μια τέτοια εξέλιξη σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει και ανατροπή της άθλιας πραγματικότητας που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι. Η λογική τους είναι διαμαρτυρίες και καταγγελίες για να ζυμώνεται ο κόσμος να ψηφίσει μια άλλη Κυβέρνηση. Κι αυτή όταν έρθει, θα δούμε!!! Βλέποντας και κάνοντας. Κι ας εξαθλιώνεται ο λαός μας μέχρι τότε.

Ποιος είναι όμως ο ρόλος της ΑΔΕΔΥ σήμερα και ποιος θα έπρεπε να είναι;

Η ΑΔΕΔΥ τα τελευταία χρόνια όπως εκφραζόταν με την πλειοψηφία της αλλά και με την ενεργή συμμετοχή της αριστερής (κοινοβουλευτικής έκφρασης) μειοψηφίας της δεν έκανε καμία προσπάθεια οργάνωσης, συσπείρωσης και ρήξης των εργαζομένων με τις Κυβερνητικές πολιτικές. Αντί να απευθυνθεί στους εργαζόμενους και να τους δώσει τη δυνατότητα μέσα από Γενικές Συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα να ξεφύγουν από τη λογική της ανάθεσης που για χρόνια έχουν καλλιεργήσει, συνέχισε να παίζει το ρόλο του οργάνου που μέσα από συμβιβασμούς κομματικών εκπροσώπων αποφάσιζε για το τι θέλουν και πώς να το διεκδικήσουν. Αποτέλεσμα η σταδιακή αποξένωση των εργαζομένων από τα σωματεία

τους, η απαξίωση του συνδικαλισμού ως την ανώτερη μορφή συλλογικής έκφρασης στον τόπο εργασίας, την ενίσχυση της αντίληψης περί αναποτελεσματικότητας των αγώνων. **Όταν οι εργαζόμενοι ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα των σωματείων τους κατέβαιναν κατά εκατοντάδες χιλιάδες στους δρόμους και οι ηγεσίες της ΑΔΕΔΥ και των Ομοσπονδιών τους ξανάστελναν σπίτι τους για τους επόμενους 3 ή και 4 μήνες, τι εμπιστοσύνη μπορούσαν να αποκτήσουν σ' αυτούς;**

Χρειάστηκαν 4 με 5 χρόνια για να αρχίσουν οι εργαζόμενοι να αμφισβητούν τον Κυβερνητικό συνδικαλισμό. Κι αυτό σε περιορισμένη ακόμη έκταση. Κυρίως αυτό εκφράστηκε στην ΟΛΜΕ και σε κάποιες μικρότερες Ομοσπονδίες και τελευταία με δειλά βήματα στην ΑΔΕΔΥ. Στο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ το Δεκέμβρη για πρώτη φορά μετά τη μεταπολίτευση, οι αμιγείς δυνάμεις του Κυβερνητικού συνδικαλισμού έχασαν στο σύνολο τους την απόλυτη πλειοψηφία. Αυτό προέκυψε πρώτον από τις διασπάσεις που προκλήθηκαν στην ΠΑΣΚ μετά την κατάρρευση του πολιτικού της εκφραστή αλλά και την εμφάνιση στο προσκήνιο των ταξικών συνδικαλιστών της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς που για πρώτη φορά εμφανίζεται στο προσκήνιο με ισότιμη εκπροσώπηση σε σχέση με τους άλλους συνδικαλιστικούς χώρους με δυο εκπροσώπους.

Αυτές οι ανακατατάξεις δημιούργησαν μια νέα κατάσταση. Αυτό εκφράστηκε πρώτα απ όλα με την αδυναμία των Κυβερνητικών παρατάξεων να συγκροτήσουν Προεδρείο. Για πρώτη φορά η ΑΔΕΔΥ είναι εννέα μήνες χωρίς Προεδρείο. Κι αυτό γιατί από την άλλη οι υπόλοιπες δυνάμεις δεν έχουν διαμορφώσει τις προϋποθέσεις να συνεργαστούν για να στηρίξουν Προεδρείο. Οι Παρεμβάσεις από την πρώτη μέρα κατέθεσαν πρόταση απευθυνόμενες στις αντικυβερνητικές παρατάξεις για κοινή δράση. Πρώτο ζήτημα η αντιμετώπιση των απολύσεων. Οι εργασιακές σχέσεις. Το ασφαλιστικό. Οι μισθοί κλπ. Στη βάση αυτής της συμφωνίας και στη λογική ανάπτυξης κινήματος για λύση προβλημάτων κι όχι για διαμαρτυρία δεσμευθήκαμε και για συγκρότηση Προεδρείου και με τη συμμετοχή μας. Πρώτο το ΠΑΜΕ απέρριψε την πρόταση αλλά και οι υπόλοιπες δυνάμεις δεν επαρκούσαν για διαμόρφωση πλειοψηφίας για συγκρότηση Προεδρείου αλλά ούτε και για λήψη αποφάσεων.

Στη συνέχεια οι εξελίξεις έδειξαν ότι και σε επίπεδο δράσης διαμορφωνόταν πλειοψηφία που συνέχιζε την πάγια τακτική της ΑΔΕΔΥ με τις 24ωρες απεργίες διαμαρτυρίας και στο ζήτημα των διαθεσιμοτήτων - απολύσεων αλλά και για το ζήτημα της αξιολόγησης όπου ενόψει της ψήφισης του νόμου 4250 όλες οι παρατάξεις πλην Παρεμβάσεων αποφάσισαν μια 24ωρη απεργία διαμαρτυρίας. Λογικό θα ήταν λοιπόν αυτές οι δυνάμεις, μια και συμφωνούν στο δια ταύτα να φτιάξουν και Προεδρείο. Πρόταση που έγινε από τις δυνάμεις του ΜΕΤΑ

προς αυτούς αλλά απορρίφθηκε από την ΠΑΣΚ (γιατί οπωσδήποτε ήθελε τον Πρόεδρο!) και το ΠΑΜΕ. Μετά από όλα αυτά θεωρώ μικροπολιτική την κριτική του ΜΕΤΑ προς τις Παρεμβάσεις για τη μη συγκρότηση Προεδρείου.

Από τον Απρίλη και μετά στο Δημόσιο αναπτύχθηκε ένας αγώνας για την μη εφαρμογή του Νόμου 4250 για την αξιολόγηση. Με τη μορφή της αποχής από τις διαδικασίες της αξιολόγησης και έχοντας κατανοήσει το σύνολο των εργαζομένων τις προθέσεις της Κυβέρνησης να προχωρήσει σε απολύσεις με εργαλείο την αξιολόγηση, συσπειρώθηκαν γύρω από τα σωματεία τους και με ποσοστά που αγγίζουν το 100 % αρνούνται να προχωρήσουν στην αυτοαξιολόγηση τους.

Η μορφή της αποχής - απεργίας που προτάθηκε από το ΜΕΤΑ λειτούργησε ως νομιμοποιητικός παράγοντας για τη συμμετοχή των εργαζομένων. Πολύ περισσότερο που δεν επέφερε οικονομικό κόστος και κάλυπτε και τα διευθυντικά στελέχη.

Η Κυβέρνηση αναγκάστηκε μπροστά στο διογκούμενο κύμα αντίδρασης των εργαζομένων σε συνεχείς υποχωρήσεις. Μετά από αλλεπάλληλες αναβολές κατέφυγε στον αυταρχισμό, στέλνοντας την ΑΔΕΔΥ στα Δικαστήρια. Παράλληλα υποχρεώθηκε να τροποποιήσει το Νόμο για να κατευνάσει τα πνεύματα αλλά και για να αποφύγει τις αντιδράσεις των εργαζομένων. Για πρώτη φορά τα τελευταία χρόνια διαμορφώθηκε μια πλειοψηφία στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ που μέχρι στιγμής δεν υποχωρεί στις Κυβερνητικές εντολές και κάτω από την πίεση των εργαζομένων συνεχίζει τον αγώνα.

Αυτή την αντοχή της πρέπει να τη δείξει από εδώ και πέρα. Η Κυβέρνηση με την τροπολογία του Νόμου, παρακάμπτει την αυτοαξιολόγηση (αφού την έχουν απορρίψει οι εργαζόμενοι) και προχωράει στην αξιολόγηση χωρίς αυτήν. Η ευθύνη μεταφέρεται πλέον στους διευθυντές που θα τη διενεργήσουν. Το οπλοστάσιο του κινήματος τώρα περιορίζεται. Οι εργαζόμενοι θα πρέπει να πάρουν τις αποφάσεις τους. Οι παρατάξεις θα πρέπει να αρθούν στο ύψος των περιστάσεων. Οδηγούμαστε σε σύγκρουση μετά τις 15 Σεπτεμβρη. Εδώ ενώνεται όλο το Δημόσιο. **Εκπαίδευση, Υγεία, Δήμοι, Πανεπιστήμια, Υπηρεσίες, Υπουργεία.**

Η πρόσκληση είναι ανοιχτή προς το ΠΑΜΕ, το ΜΕΤΑ και τις άλλες δυνάμεις. Δεν θα αφήσουμε το κίνημα που έχει αναπτυχθεί στον αέρα. Θα συνεχίσουμε. Με όλα τα μέσα. Αυτός ο αγώνας θα είναι νικηφόρος. Η Κυβερνητική πολιτική πρέπει να ανατραπεί και θα ανατραπεί. Πρέπει από τώρα να προετοιμάσουμε τους εργαζόμενους για σύγκρουση. Η ανατροπή είναι δικό μας καθήκον.

***Μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ**